

מטלית אדומה

האם יש משהו מרגיז יותר משוטר תנועה האורב לנהגים בצומת כדי לתת להם דוחו"ת?
אזרח אוהב בריות, שהבניין בו הוא מתגורר משמש מארב לשוטרי תנועה, מחליט לעשות סוף לסיפור! הוא פועל בנחישות ואף מתעמת עם המשטרה בבתי המשפט.
הוא באמת מצליח לעשות סוף לסיפור.
רק מה, לגמרי לא הסוף שהוא תכנן...

אני מספר את הסיפור הזה באיחור של עשרים שנה, למרות המסר הרב שטמון בו. הסיבה לאיחור, תובן בסוף הסיפור.

אני מתגורר בבניין הממוקם בצומת די סואן, אך לא מרומזר. ליד הבניין שלנו יש תמרור עצור, ובפנייה ימינה ישנו מעבר חצייה.

משום מה, אולי בגלל תנאי הטופוגרפיה, שוטרי תנועה נוהגים מפעם לפעם להתחבא מספר מטרים לאחר מעבר החצייה ולעצור נהגים שלא צייתו לתמרור 'עצור', כמו גם נהגים ש'חותכים' הולכי רגל שכבר ירדו לכביש ועדיין לא הגיעו לשפה השנייה. במעבר חצייה, ברגע שהולך רגל הוריד רגל אחת לכביש, הנהגים מחוייבים לעצור לו, מה שבדרך כלל לא קורה.

במשך השנים, ניתנו אלפי דו"חות מתחת לבניין שלנו, ואנשים עדיין מוסיפים לקבל שם דו"חות. מדוע? אלו שאינם מצייתים לחוקי התנועה ייפלו שוב ושוב. אם לא בצומת שלנו - בצומת אחר. בדרך כלל הם חושבים שמדובר במזל רע, אבל אם יחשבו על כך שוב, יבינו שאדם שאינו עוצר כמעט אף פעם בתמרור 'עצור' ואינו נוהג לתת זכות קדימה במעבר חצייה להולכי רגל, זה רק עניין של זמן שבצומת כלשהו ימתין לו שוטר שיתפוס אותו על עבירה זו או אחרת.

זה אולי ההסבר לכל אלה, שמתבכיינים על כך שאין להם מזל. יש לכם מזל בדיוק כמו לכולם, אבל מי שנוהג כמו שצריך לא זקוק למזל. פשוט לא תופסים אותו, כי אין על מה.

כמי שראה את הדברים מקרוב, השוטרים היו לפעמים באמת מרושעים והיו רושמים דו"ח על כאלה שעצרו טיפ טיפה אחרי הקו, או שהעצירה לא הייתה מוחלטת. מן הקפדה יקית וצמאת דם כזו של "העיקר לתת דו"חות".

לא שאני מזלזל בחוקי התנועה, אך אני סבור שמטרת החוק היא הקובעת ולא קטנוניות ניסוח.

כשכנים, היינו מרחמים על אלה שנתפסו, והיה מעניין לראות את ההבדלים הקיצוניים בין כאלה שהשימו עצמם כאילו זה כלל לא נוגע להם, לקחו את הדו"ח, אמרו תודה ונסעו, לבין אלה שבכו, ייללו, התחננו, או לחילופין איימו וקיללו את השוטר.

אמנם זה לא קשור לסיפור, אך המסקנה שלי היא, שלא ניתן להמליץ על דרך זו או אחרת. ממקום התצפית שלי אני סבור, שמה שקובע בשטח הוא נשיאת החן של הנהג. יש נהגים שיצליחו להסתדר עם השוטר במשפט קטן ומצחיק, ויש שיעצבנו אותו עוד יותר עם אותו משפט. לעיתים השוטר יתרכך לשמע סיפור אישי שלהם ולעיתים שיתקשח עוד יותר: "אתה אומר שיש לך ילד חולה? אז למה אתה מסכן את החיים שלו?"

כמו כל דבר בחיים, התפילה "ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם" עובדת הכי טוב.

מה שחשוב הוא – לא למהר להודות, ומצד שני להימנע מלשקר. פשוט לשתוק. לכל היותר לומר "אני חושב שלא היתה כאן עבירה" ולבקש מהשוטר להסתפק באזהרה. זהו. כל מילה שאמרת, נרשמת ומשמשת נגדך.

נחזור לסיפור.

יום אחד, החליט השכן מהקומה העליונה לעשות מעשה. בכל פעם שראה ניידת, היה מניח שלט גדול בצד של התמרור, שהזהיר במילים מפורשות "זהירות! משטרה בסיבוב".

הוא הסביר לנו שהוא חס על ממונם של הנהגים. "וחוץ מזה", הוסיף, "אני רוצה שהמשטרה תתרחק מכאן, אני לא רוצה כל כך הרבה צער וקללות ליד הבניין שלי".

נראה לכם שהמשטרה התרחקה?

איזה התרחקה. תוך שבועיים הם עלו על השלט. לא ברור מי הלשין על השכן שלנו, אך השוטרים עלו לביתו והזהירו אותו שאם לא יוריד את השלט, הם יפעלו כנגדו.

הוא אמר להם "בסדר", נרגע למשך שבוע, ולאחר מכן המשיך להניף את השלט ביתר שאת וביתר עוז.

בפעם הבאה הם כבר עצרו אותו בגין "הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו". הוא הועמד למשפט, אבל המשיך לתלות את השלט.

שאלנו אותו מדוע הוא מסתבך, אבל ראינו שאין עם מי לדבר. הבן אדם לקח את התפקיד עד הסוף.

בשלב מסוים נגזר עליו קנס. הוא שילם אותו, אך הוסיף לתלות את השלט.

השוטרים לקחו את זה אישי, אולי כי מספר הדו"חות ירד בצורה משמעותית. אי אפשר לומר שהם נותרו נטולי עבודה, כי גם כך, היו מספיק נהגים שעברו על החוק. אולי לא ראו את השלט ואולי היו עסוקים בשיחה מעניינת מכדי לבדוק את התמרור...

כאשר הוא נעצר בפעם השנייה, הוא הובא אל שופט שאמר לו, כי אם שוב יתלה את השלט הוא ייכלא. זה כבר שכנע אותו להפסיק, כי אם יש

משהו שהשכן שלנו לא אוהב, זה להיות כלוא, בודאי שלא על עבירות תנועה של משהו אחר.

ימים אחדים חלפו, והדו"חות התחדשו ביתר שאת, ואז מצא השכן שלנו פטנט חדש.

הוא קנה מטלית אדומה ענקית, ובמשך שבוע עמד בצומת והודיע לכל נהג, כי מעתה המטלית מחליפה את השלט, ובכל פעם שתהיה מטלית אדומה על גג הבניין שלנו - עליהם להבין ששוטר ממתין בצומת.

ושוב החלו הדו"חות לרדת באופן משמעותי.

השוטרים לא היו טיפשים, ומהר מאד עלו על הקשר שבין המטלית לבין מיעוט הדו"חות. הם שבו ועצרו אותו.

הוא הובא בשנית לפני השופט. מספר שכנים ואני בתוכם הגענו איתו לבית המשפט, גם מתוך סקרנות מה יעלה בגורלו וגם כדי לתמוך בו אם יחליטו לכלוא אותו. התכוננתי לנאום לפני השופט שירחם עליו, אף שלא ממש ידעתי על מה אסתמך. במחשבה שנייה, כנראה באמת באתי מתוך סקרנות.

מסתבר שהוא לא הזדקק לנאום שלי. השכן שלנו הציב בעיה אמיתית לפני בית המשפט.

"על מה אני נאשם?" שאל.

"שאתה מפריע לשוטר במילוי תפקידו".

"איך בדיוק אני מפריע?"

"אתה מזהיר נהגים ממשטרה בצומת".

"שקר. אני פוחד מעין הרע, לכן אני תולה מטלית בצבע אדום על הגג. האם תמנעו זאת ממני?"

כולם צחקו, אפילו השופט.

החל דיון. התובע טען כי האיש עושה צחוק מבית המשפט, אבל השופט פסק כי גם אם יש כאן בעיה, הרי שאין שום חוק האוסר על אזרח

לתלות סמרטוט באיזה צבע שירצה על הגג. למורת רוחם של נציגי המשטרה והפרקליטות, הוא שחרר את האיש לא לפני שהוסיף: "אני לא מבין מה יש לך נגד המשטרה, היא בסך הכל רוצה למנוע עבריינות נהיגה. אתה אולי חכם, אבל לגמרי לא צודק".

"זה בדיוק מה שאתם צועקים כל השנים: 'בכביש אל תהיה צודק, תהיה חכם'", ענה השכן וכולם צחקו, גם נציגי המשטרה והפרקליטות.

חודש עבר, והצחוק הזה הפך למשהו הכי עצוב ששמעת מימך. הייתה זו שעת צהריים. תאונה התרחשה בצומת. מכונית פגעה בהולך רגל בן שלושים וחמש.

מן ההתחלה היה ברור שזו לא תאונה קלה. המכונית העיפה את האיש והוא נחבט בעמוד.

הוא הובהל לבית החולים חסר הכרה. תוך מספר שעות נקבע מותו. מודעות האבל הודבקו על הבניין שלנו. מדוע על הבניין שלנו? כי ההרוג היה בנו של השכן מלמעלה, זה שהזהיר את הנהגים מפני המשטרה.

בחקירתו נשאל הנהג מדוע נסע בפראות ולא עצר ב'עצור'.

הוא אמר בלי לעפעף: "כי לא הייתה מטלית".

"כי לא הייתה מה?" שאלו החוקרים.

ואז הוא סיפר להם, שבכל פעם שהיה עובר בצומת הוא הקפיד להביט למעלה. אם הייתה מטלית הוא היה נוהג כחוק, ואם לא - הוא פשוט היה נוסע בפראות, בידעו שאין שוטרים.

ובאמת לא היו שוטרים, אבל היה שם, במעבר החצייה, מישהו אחר...

...הבן של השכן שתלה את המטלית.

זה הסיפור. הוא התרחש לפני עשרים שנה, ואיני צריך להרחיב לגבי המסר שלו.

תשאלו מדוע חיכיתי עשרים שנה?

כי ידעתי שאם אפרסם את הסיפור הוא יגרום עגמת נפש לשכן שלנו, ותאמינו לי שעגמת נפש לא הייתה חסרה לו. איש לא אמר לו דבר, אבל האשמה התנופפה כמו מטלית אדומה מול עיניו. הצחוק שצחק בבית המשפט היה הצחוק האחרון ששמעתי ממנו. שוב לא צחק, כי אם הלך ונבל עד שנפטר, מוכה חרטה וייסורים.

בהלווייתו השתתפנו כולנו, ואיש לא דיבר על מה שכולם דיברו בלבם.

הוא נקבר לצד בנו.

הייתה זו הלוויה מוכת יגון, מפני שכולם ידעו את הסיפור הנורא העומד מאחורי מות בנו.

בסיום ההלוויה נעמדה האלמנה מול הקבר הישן ומול הקבר הטרי ואמרה:

"אלוקים בשמים יודע שכוונתך הייתה טובה, אלוקים יודע עד כמה סבלת. הוא יודע שהיום אתה בא לקבורה, אבל ליבך מת כבר לפני עשרים שנה. ביקשת סליחה ממנו בכל לילה, ועדיין לא באה מנוחה לנפשך. דווקא במיתך קיבלת את השלווה, וכעת אתה שב אל בננו היקר. אלוקים יודע שאת העונש קיבלת כבר בעולם הזה".

ואז שלפה את המטלית האדומה והניחה אותה כמו כיסוי על הקבר הטרי ועל הקבר הישן.

